

Jag minns dig

Själens speglar. Det var vad det du sa att ögonen var. Du sa att man kan se en persons innersta känslor i ögonen och jag vet att du hade rätt. Som när du log och sa att allt var okej fast jag såg smärtan i dina ögon. Själens speglar avslöjade dig.

Jag kommer ihåg ditt skratt. Hur det bubblade upp ur dig och liksom exploderade i ett moln av klingade ljud. Jag minns när vi skrattade tillsammans och den gången du skrattade åt mig för att du tyckte att jag var feg. Kommer du ihåg det? Jag gör och kan fortfarande känna känslorna komma krypande ibland när jag tänker på det. Den ljumna sommarkvällen när du fick för dig att sno sprit från männen i parken. Det var en riktigt dum ide och det tyckte jag då med så jag stannade utanför parken. Någon minut efter att du gått in i parken kom du springandes. Dina blonda lockar dansade i vinden. Du flinade med hela ansiktet och skrek åt mig att springa och när du kom upp jämsides med mig gjorde jag det. Det var först då jag såg den långa ovårdade mannen som kom sättandes bakom dig. Vi var mycket snabbare än han men jag minns fortfarande hur hårt mig hjärta dunkade av panik och ansträngning.

”Vafan gjorde du så för?” skrek jag åt dig när vi hade skakat av oss mannen och stannat några kvarter bort. Du stod med händerna på knäna och andades tungt innan du triumferande lyfte flaskan mot himlen och log stort.

”Ta det lugnt Nora” sa du och skrattade åt mig. ”Alkisen kommer inte att sakna flaskan. Han har fler.” Kommer du ihåg att du sa det?

Den natten delade vi på flaskan sittandes på en kulle med stjärnorna som vårt enda sällskap. Och det var den natten du berättade att du var sjuk. Att du skulle dö.

Jag ville inte tro på dig. Intalade mig själv att du var full och bara svamlade men när jag såg din klara blick visste jag att det var sanningen du berättade. Den natten var det jag som grät mot din axel och du som tröstade när det egentligen borde varit tvärtom. Jag borde ha varit stark för din skull, men det gick inte. Vetskapen om att du skulle dö slet sönder mig inifrån.

Jag har så många minnen med dig och de kommer att förbli just minnen. Vi kommer inte hinna skapa några nya. Din tid håller på att rinna ut och när jag ser dig ligga här kan jag inte stoppa tårarna som bryter ut och stillsamt rinner nerför kinderna.

Du ser så svag och bräcklig ut. Din hud som alltid verkar solbränd är nu blek. Du är nästan vit, som en porslinsfigur. Dina blå ögon, som så ofta hade ett nyfiket uttryck ligger nu gömda bakom dina tunna ögonlock. Dina långa täta ögonfransar vilar mot kinderna. Kommer du ihåg alla gånger vi skämtat om att många tjejer skulle döda för dem fransarna? Varje gång jag sa det så blinkade du förföriskt med ögonen så att fransarna svepte över dina kinder och jag skrattade tills jag fick ont i magen. Jag saknar ditt härliga skratt och särskilt ditt leende, det som aldrig riktigt verkade lämna ditt ansikte. Och dina skrattgropar. Jag har alltid tyckt att de är så charmiga medan du inte alls gillade dem. Och nu är dina läppar stilla, inget skratt bubblar ur dem och dina skrattgropar är inte där.

De här månaderna har gått så fruktansvärt fort och även om alla velat blunda för det så har vi sett hur du blivit sämre för varje dag som går. Svagare, tröttare, blekare.

För några veckor sedan sa du att du skulle vilja uppleva en sista vinter. Du sa att du vill se snö ligga på marken och som ett täcke på alla hustak. Du vill se hur solen gnistrar i den och skapar små diamanter i luften. Du berättade att du vill gå i orörd, nyfallen snö lämna fotavtryck. Och att du en riktigt kall dag vill sitta med mig under en filt och dricka varm choklad. Du var noga med att påpeka att det skulle vara choklad och inte kaffe. Jag ler när jag tänker på hur mycket du hatar kaffe och alla gånger du sagt och tårarna droppar ner för mina kinder igen när jag inser att det aldrig kommer att hända. Vi kommer inte att sitta under den där filten i vinter. Du kommer inte vara kvar hos oss när den första snön lagt sig.

Jag flyttar blicken från ditt ansikte till klockan och inser hur sent det är. Himlen är svart och mörkret ligger som dunkelt täcke över stan. Gatlyktorna är tända och lyser upp människorna som går långt där nere. De hastar vidare i vardagen utan att ha en aning om att du ligger här och kämpar för varje andetag. Kämpar för att kunna leva ett tag till.

Kanske lämnar du oss i natt, i slutet av veckan eller så stannar du kvar hos hos fram till nästa månad. Ingen vet. Därför är det så hemskt att lämna dig nu men jag måste, besökstiden är slut. Det är lika jobbigt varje kväll att gå ut genom dörren och inte veta om du kommer att vara kvar när jag kommer nästa dag.

Jag böjer mig ner och ger dig en lätt puss på pannan innan jag böjer mig mot ditt öra.

”Stanna kvar, okej? Var kvar när jag kommer i morgon.”

Jag reser mig och går fram till dörren och öppnar den. Innan jag stänger den vänder jag mig om mot dig och inser att kan vara sista gången jag pratar med dig. Jag vill säga så mycket men det fastnar i halsen. Jag får inte fram något mer än ett simpelt ord innan jag stänger dörren bakom mig.

”Hejdå.”